

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2007/65/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 11 decembrie 2007

de modificare a Directivei 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) și articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Directiva 89/552/CEE a Consiliului ⁽⁴⁾ coordonează anumite acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune. Cu toate

acestea, noile tehnologii în domeniul transmisiei serviciilor mass-media audiovizuale impun adaptarea cadrului normativ pentru a se ține cont de impactul schimbărilor structurale, de răspândirea tehnologiilor informației și comunicării (TIC) și de evoluțiile tehnologice în domeniul modelelor de afaceri, în special finanțarea difuzării de programe comerciale, precum și pentru a asigura atât condiții optime de competitivitate și securitate juridică pentru tehnologiile informaționale și industriile și serviciile mass-media europene, cât și respectarea diversității culturale și lingvistice.

(2) Actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre privind desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune sunt deja coordonate prin Directiva 89/552/CEE, în timp ce normele aplicabile unor activități precum serviciile mass-media audiovizuale la cerere conțin discrepanțe, dintre care unele pot împiedica libera circulație a respectivelor servicii în interiorul Comunității Europene și pot denatura concurența în cadrul pieței interne.

(3) Serviciile mass-media audiovizuale sunt în egală măsură servicii culturale și servicii economice. Importanța lor crescândă pentru societăți, pentru democrație – în special prin asigurarea libertății de informare, a diversității de opinie și a pluralismului în mass-media – pentru educație și cultură justifică aplicarea de norme specifice pentru aceste servicii.

(4) Articolul 151 alineatul (4) din tratat impune Comunității să ia în considerare aspectele culturale în cadrul acțiunilor desfășurate în temeiul altor dispoziții ale tratatului, în special în vederea respectării și promovării diversității culturilor sale.

(5) În rezoluțiile sale din 1 decembrie 2005 ⁽⁵⁾ și 4 aprilie 2006 ⁽⁶⁾ privind Runda Doha și Conferințele ministeriale OMC, Parlamentul European a solicitat excluderea serviciilor publice de bază, precum serviciile audiovizuale, din⁽¹⁾ JO C 318, 23.12.2006, p. 202.⁽²⁾ JO C 51, 6.3.2007, p. 7.⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 13 decembrie 2006 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția Comună a Consiliului din 15 octombrie 2007 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial), Poziția Parlamentului European din 29 noiembrie 2007.⁽⁴⁾ Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, 17.10.1989, p. 23). Directivă modificată ultima dată prin Directiva 97/36/CE (JO L 202, 30.7.1997, p. 60).⁽⁵⁾ JO C 285 E, 22.11.2006, p. 126.⁽⁶⁾ JO C 293 E, 2.12.2006, p. 155.

cadrul planului de liberalizare care face obiectul negocierilor privind GATS. În rezoluția sa din 27 aprilie 2006 ⁽¹⁾, Parlamentul European a sprijinit Convenția UNESCO privind protecția și promovarea diversității expresiilor culturale, care prevede, în special, că „activitățile, bunurile și serviciile culturale sunt atât de natură economică, cât și culturală, întrucât transmit identități, valori și sensuri, și, prin urmare, nu trebuie tratate ca având doar valoare comercială”. Decizia 2006/515/CE a Consiliului din 18 mai 2006 privind încheierea Convenției pentru protecția și promovarea diversității expresiilor culturale ⁽²⁾ a aprobat Convenția UNESCO în numele Comunității. Convenția a intrat în vigoare la 18 martie 2007. Prezenta directivă respectă principiile convenției menționate.

- (6) Serviciile mass-media audiovizuale tradiționale – precum televiziunea – și serviciile mass-media audiovizuale la cerere nou apărute oferă importante oportunități de ocupare a forței de muncă în Comunitate, în special în cadrul întreprinderilor mici și mijlocii, și stimulează creșterea economică și investițiile. Având în vedere importanța unui mediu concurențial echitabil și a unei piețe europene veritabile a serviciilor mass-media audiovizuale, ar trebui respectate principiile de bază ale pieței comune, precum libera concurență și tratamentul echitabil, pentru asigurarea transparenței și previzibilității pe piețele serviciilor mass-media audiovizuale și pentru a reduce barierele la intrarea pe piață.
- (7) Societățile europene care furnizează servicii mass-media audiovizuale se confruntă cu o situație de insecuritate juridică și cu un mediu concurențial inechitabil în ceea ce privește regimul juridic care reglementează serviciile mass-media audiovizuale la cerere nou apărute. Este, prin urmare, necesar, pentru a se evita denaturarea concurenței, să se îmbunătățească securitatea juridică, să se sprijine finalizarea pieței interne și să se faciliteze apariția unei zone unice de informare, ca cel puțin un set minim de norme coordonate să se aplice tuturor serviciilor mass-media audiovizuale, atât transmisii de televiziune (adică servicii mass-media audiovizuale liniare), cât și servicii mass-media audiovizuale la cerere (adică servicii mass-media audiovizuale neliniare). Principiile de bază ale Directivei 89/552/CEE, anume principiul țării de origine și standardele minime comune, și-au dovedit valoarea și ar trebui, prin urmare, să fie reținute.
- (8) La 15 decembrie 2003, Comisia a adoptat o comunicare privind viitorul politicii europene normative în domeniul audiovizualului, în cadrul căreia se subliniază faptul că politica normativă în respectivul domeniu trebuie să garanteze anumite interese publice, printre care diversitatea culturală, dreptul la informare, importanța pluralismului în mass-media, protecția minorilor și protecția

consumatorilor, precum și creșterea nivelului de sensibilizare a opiniei publice și de educație în domeniul mass-media, atât în prezent, cât și în viitor.

- (9) Rezoluția Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului la 25 ianuarie 1999 privind difuzarea de programe publice ⁽³⁾, a reafirmat faptul că îndeplinirea misiunii de difuzare a programelor publice impune ca aceasta să beneficieze în continuare de progresul tehnologic. Coexistența furnizorilor privați și publici de servicii mass-media audiovizuale este o trăsătură care distinge piața europeană a audiovizualului.
- (10) Comisia a adoptat inițiativa „i2010: Societatea informațională europeană” pentru a sprijini dezvoltarea și ocuparea forței de muncă în societatea informațională și în industriile mass-media. Aceasta este o strategie completă destinată să încurajeze producerea de conținut european, dezvoltarea economiei digitale și asimilarea TIC, pe fondul convergenței dintre serviciile societății informaționale, serviciile mass-media, rețele și dispozitive, prin modernizarea și desfășurarea tuturor instrumentelor prevăzute de politicile UE: instrumente normative, cercetare și parteneriate cu industria corespunzătoare. Comisia s-a angajat să creeze un cadru coerent pe piața internă pentru serviciile societății informaționale și serviciile mass-media prin modernizarea cadrului juridic pentru serviciile audiovizuale, începând cu o propunere a Comisiei din 2005 privind modernizarea directivei „Televiziune fără frontiere” și transformarea acesteia într-o directivă privind serviciile mass-media audiovizuale. Obiectivul inițiativei i2010 va fi realizat, în principiu, prin permiterea dezvoltării ramurilor de activitate corespunzătoare, reglementând numai ceea ce este necesar, precum și prin susținerea dezvoltării întreprinderilor mici nou-create, care constituie sursa de capital și de locuri de muncă pe viitor, permițându-le să se dezvolte, să inoveze și să creeze locuri de muncă pe o piață liberă.
- (11) La 4 septembrie 2003 ⁽⁴⁾, 22 aprilie 2004 ⁽⁵⁾ și 6 septembrie 2005 ⁽⁶⁾, Parlamentul European a adoptat rezoluții privind adaptarea Directivei 89/552/CEE pentru a reflecta modificările structurale și evoluțiile tehnologice, cu respectarea pe deplin a principiilor care stau la baza acesteia și care își păstrează valabilitatea. În plus, Parlamentul European a sprijinit, în principiu, abordarea generală de instituire a unor norme de bază pentru toate serviciile mass-media audiovizuale și a unor norme suplimentare pentru transmisiile de televiziune.

⁽³⁾ JO C 30, 5.2.1999, p. 1.

⁽⁴⁾ Rezoluția Parlamentului European privind Televiziune fără frontiere (JO C 76 E, 25.3.2004, p. 453).

⁽⁵⁾ Rezoluția Parlamentului European privind riscurile de încălcare a libertății de exprimare și de informare, în Uniunea Europeană și, în special, în Italia [articolul 11 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale] (JO C 104 E, 30.4.2004, p. 1026).

⁽⁶⁾ Rezoluția Parlamentului European privind aplicarea articolelor 4 și 5 din Directiva 89/552/CEE („Televiziune fără frontiere”), modificată prin Directiva 97/36/CE, pentru perioada 2001-2002 (JO C 193 E, 17.8.2006, p. 117).

⁽¹⁾ JO C 296 E, 6.12.2006, p. 104.

⁽²⁾ JO L 201, 25.7.2006, p. 15.

- (12) Prezenta directivă îmbunătățește respectarea drepturilor fundamentale și este pe deplin în conformitate cu principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene ⁽¹⁾, în special articolul 11. În acest sens, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice în niciun fel statele membre să aplice propriile norme constituționale în domeniul libertății presei și al libertății de exprimare prin intermediul mass-media.
- (13) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze obligațiile ce revin statelor membre în aplicarea Directivei 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice ⁽²⁾ și norme privind serviciile societății informaționale. În consecință, proiectele de măsuri naționale aplicabile serviciilor mass-media audiovizuale la cerere care sunt de natură mai strictă sau mai detaliate decât cele necesare pentru simpla transpunere a prezentei directive ar trebui să facă obiectul obligațiilor procedurale instituite în temeiul articolului 8 din Directiva 98/34/CE.
- (14) Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (directivă-cadru) ⁽³⁾ nu aduce atingere, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3) din directiva respectivă, măsurilor luate la nivel comunitar sau național care urmăresc obiective de interes general, în special în ceea ce privește reglementarea conținutului și politica audiovizuală.
- (15) Nicio dispoziție a prezentei directive nu ar trebui să oblige sau să încurajeze statele membre să impună noi sisteme de acordare de licențe sau autorizări administrative pentru vreun tip de servicii mass-media audiovizuale.
- (16) În sensul prezentei directive, definiția unui serviciu media audiovizual ar trebui să acopere numai serviciile mass-media audiovizuale, transmisii de televiziune sau servicii la cerere, care sunt mijloace de informare în masă, adică serviciile care sunt destinate a fi recepționate de către o porțiune semnificativă din publicul larg și care pot avea un impact clar asupra acestuia. Domeniul său de aplicare ar trebui să se limiteze la servicii în sensul definit prin tratat și ar trebui, prin urmare, să acopere orice formă de activitate economică, inclusiv activitățile întreprinderilor prestatoare de servicii publice, însă nu ar trebui să acopere activitățile care nu sunt, în esență, economice și care nu sunt în concurență cu difuzarea programelor de televiziune, cum ar fi site-urile private și serviciile constând în furnizarea sau distribuția de conținut audiovizual generat de utilizatori privați în scopul punerii în comun și al schimbului în cadrul comunităților de interes.
- (17) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere se caracterizează prin faptul că sunt de tipul celor de televiziune, adică se află în concurență cu programele de televiziune pentru captarea aceleiași audiențe, iar natura și mijloacele de acces la serviciul respectiv l-ar îndreptăți pe utilizator să se aștepte în mod rezonabil la o protecție normativă în cadrul domeniului de aplicare al prezentei directive. Având în vedere acest aspect și pentru a preveni discrepanțele în ceea ce privește libera circulație și libera concurență, noțiunea de „program” ar trebui interpretată într-un mod dinamic, ținând cont de evoluțiile înregistrate în difuzarea programelor de televiziune.
- (18) În sensul prezentei directive, definiția unui serviciu mass-media audiovizual ar trebui să acopere rolul mass-media de informare, divertisment și educare a publicului larg și ar trebui să includă comunicațiile comerciale audiovizuale, însă ar trebui să excludă orice formă de corespondență privată, precum e-mail-urile expediate unui număr limitat de destinatari. Această definiție ar trebui să excludă, de asemenea, toate serviciile al căror scop principal nu este furnizarea de programe, adică serviciile în cazul cărora orice conținut audiovizual este doar ocazional și nu constituie scopul principal al acestora. Exemplele includ site-uri care conțin doar de manieră auxiliară elemente audiovizuale, cum ar fi elemente grafice animate, scurte spoturi publicitare sau informații legate de un produs sau serviciu care nu este audiovizual. Din aceste motive, jocurile de noroc având drept miză o sumă de bani, inclusiv loteriile, pariurile și alte forme de servicii din domeniul jocurilor de noroc, precum și jocurile on-line și motoarele de căutare, cu excepția transmisiilor dedicate jocurilor de noroc, ar trebui excluse, de asemenea, din domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (19) În sensul prezentei directive, definiția furnizorului de servicii mass-media ar trebui să excludă persoanele fizice sau juridice care doar transmit programe pentru care răspunderea editorială revine unor terți.
- (20) Transmisiunile de televiziune includ în prezent, în particular, televiziunea analogică și digitală, serviciile de difuzare în direct prin internet (live streaming), de transmisie video prin internet (webcasting) și de transmisie defazată de programe video la cerere (near-video-on-demand), în timp ce transmisia video la cerere (video-on-demand), de exemplu, este un serviciu mass-media audiovizual la cerere. În general, pentru transmisiunile sau programele de televiziune care sunt oferite și sub formă de servicii mass-media audiovizuale la cerere de către același furnizor de servicii mass-media, cerințele prezentei directive ar trebui să se considere respectate prin îndeplinirea cerințelor aplicabile transmisiunii de televiziune, adică transmisiunii liniare. Cu toate acestea, în cazul în care sunt oferite în paralel diverse tipuri de servicii, dar care sunt în mod clar servicii separate, prezenta directivă ar trebui să se aplice fiecăruia dintre serviciile în cauză.
- (21) Domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să nu includă versiunile electronice ale ziarelor și revistelor.

⁽¹⁾ JO C 364, 18.12.2000, p. 1.

⁽²⁾ JO L 204, 21.7.1998, p. 37. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2006/96/CE a Consiliului (JO L 363, 20.12.2006, p. 81).

⁽³⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 33. Directivă modificată prin Regulamentul (CE) nr. 717/2007 (JO L 171, 29.6.2007, p. 32).

- (22) În sensul prezentei directive, termenul „audiovizual” ar trebui să se refere la imagini în mișcare cu sau fără sonor, incluzând astfel filmele mute, dar excluzând serviciile de transmisie audio sau radio. În timp ce scopul principal al unui serviciu mass-media audiovizual este furnizarea de programe, definiția unui astfel de serviciu ar trebui să acopere, de asemenea, conținutul sub formă de text care însoțește programele respective, cum ar fi serviciile de subtitrare și ghidurile electronice ale programelor. Serviciile autonome cu conținut sub formă de text nu ar trebui incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive, ceea ce nu ar trebui să afecteze libertatea statelor membre de a reglementa astfel de servicii la nivel național, în conformitate cu tratatul.
- (23) Noțiunea de responsabilitate editorială este esențială pentru definirea rolului furnizorului de servicii mass-media și, prin urmare, pentru definirea serviciilor mass-media audiovizuale. Statele membre pot aduce completări suplimentare la definiția responsabilității editoriale, în special în ceea ce privește noțiunea de „control efectiv”, cu ocazia adoptării măsurilor de punere în aplicare a prezentei directive. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere cazurilor de exonerare de răspundere instituite prin Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) ⁽¹⁾.
- (24) În contextul difuzării programelor de televiziune, noțiunea de vizionare simultană ar trebui să acopere și vizionarea cvasisimultană produsă ca urmare a variațiilor asociate unui scurt decalaj care apare între transmisia și recepția de programe din motive tehnice inerente procesului de transmisie.
- (25) Toate caracteristicile unui serviciu media audiovizual prevăzute în definiția acestuia și explicate în considerentele 16-23 ar trebui să fie prezente simultan.
- (26) Pe lângă publicitate și teleshopping, ar trebui să se introducă în prezenta directivă o definiție mai largă a comunicațiilor audiovizuale comerciale, care nu ar trebui să includă, cu toate acestea, anunțurile de interes general și apelurile umanitare difuzate cu titlu gratuit.
- (27) Principiul țării de origine ar trebui să rămână elementul de bază al prezentei directive, întrucât este esențial pentru crearea unei piețe interne. Principiul menționat ar trebui, prin urmare, să fie aplicat tuturor serviciilor mass-media audiovizuale pentru a asigura securitatea juridică pentru furnizorii de servicii mass-media ca bază necesară pentru noi modele de afaceri și pentru furnizarea unor asemenea servicii. Aplicarea principiului menționat este, de asemenea, esențială pentru a se asigura libera circulație a informației și a programelor audiovizuale în cadrul pieței interne.
- (28) Pentru a promova o industrie europeană a audiovizualului puternică, integrată și competitivă și pentru a consolida pluralismul mass-media pe întreg teritoriul Uniunii Europene, un singur stat membru ar trebui să aibă jurisdicție asupra unui furnizor de servicii mass-media audiovizuale, și pluralismul informațiilor ar trebui să reprezinte un principiu fundamental al Uniunii Europene.
- (29) Evoluțiile tehnologice, în special în ceea ce privește programele digitale prin satelit, implică faptul că ar trebui adaptate criteriile de subsidiaritate pentru a asigura reglementarea corespunzătoare și punerea în aplicare eficace a acestuia, precum și pentru a acorda actorilor puteri reale asupra conținutului unui serviciu mass-media audiovizual.
- (30) Întrucât prezenta directivă privește serviciile oferite publicului larg din Uniunea Europeană, aceasta ar trebui să se aplice numai în cazul serviciilor mass-media audiovizuale care pot fi recepționate direct sau indirect de publicul din unul sau mai multe state membre cu echipamente standard de consum. Definiția „echipamentelor standard de consum” ar trebui lăsată în sarcina autorităților naționale competente.
- (31) Articolele 43-48 din tratat instituie ca drept fundamental libertatea de stabilire. Prin urmare, furnizorii de servicii mass-media ar trebui să aibă, în general, libertatea de a alege statele membre în care doresc să se stabilească. Curtea de Justiție a subliniat, de asemenea, că „tratatul nu interzice niciunei întreprinderi să își exercite libertatea de a presta servicii dacă nu oferă servicii în statul membru în care își are sediul” ⁽²⁾.
- (32) Statele membre ar trebui să poată să aplice norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate prin prezenta directivă în cazul furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția acestora, asigurându-se în același timp că normele respective sunt coerente cu principiile generale de drept comunitar. Pentru a trata situațiile în care un post emițător aflat sub jurisdicția unui stat membru furnizează o emisiune de televiziune care se adresează în întregime sau în majoritate teritoriului unui alt stat membru, soluția corespunzătoare care ține seama de interesele statului membru, fără a pune în discuție corecta aplicare a principiului țării de origine, ar fi soluția de a impune statelor membre să coopereze între ele și, în caz de eludare, codificarea jurisprudenței Curții de Justiție ⁽³⁾, combinată cu o procedură mai eficientă. Noțiunea de norme de interes public general a fost elaborată de Curtea de Justiție în cadrul jurisprudenței sale cu privire la articolele 43 și 49 din tratat și include, printre altele, norme privind protecția consumatorilor, protecția minorilor și politicile culturale. Statul membru care solicită cooperarea ar trebui să se asigure că respectivele norme naționale specifice sunt necesare în mod obiectiv, sunt aplicate în mod nediscriminatoriu și sunt proporționale.

⁽¹⁾ JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

⁽²⁾ Cazul C-56/96 VT4, punctul 22; Cazul C-212/97 Centros/Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; a se vedea și: Cazul C-11/95 Comisia/Regatul Belgiei și cazul C-14/96 Paul Denuit.

⁽³⁾ Cazul C-212/97 Centros/Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; Cazul C-33/74 Van Binsbergen/Bestuur van de Bedrijfsvereniging; Cazul C-23/93 TV 10 SA/Commissariaat voor de Media, punctul 21.

(33) Atunci când evaluează, de la caz la caz, dacă o emisiune transmisă de un furnizor de servicii mass-media stabilit într-un alt stat membru se adresează în întregime sau în mare parte teritoriului său, un stat membru poate să recurgă la indicatori precum originea veniturilor din publicitate televizată și/sau din abonamente, limba principală a serviciului sau existența unor programe sau comunicări comerciale care vizează în mod specific publicul din statul membru în care sunt recepționate.

(34) În temeiul prezentei directive, fără a aduce atingere aplicării principiului țării de origine, statele membre pot în continuare să ia măsuri care să restricționeze libera circulație în ceea ce privește emisiunile de televiziune, dar numai în condițiile prevăzute în prezenta directivă și urmând procedura stabilită de aceasta. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a susținut în mod constant faptul că orice restricție asupra libertății de prestare a serviciilor, cum ar fi orice derogare de la un principiu fundamental al tratatului, trebuie interpretată în mod restrictiv ⁽¹⁾.

(35) În ceea ce privește serviciile mass-media audiovizuale la cerere, restricțiile asupra liberei prestări a acestora ar trebui să fie posibile numai în conformitate cu condiții și proceduri similare celor deja instituite la articolul 3 alineatele (4), (5) și (6) din Directiva 2000/31/CE.

(36) În cadrul comunicării înaintate Parlamentului European și Consiliului privind o mai bună legiferare pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă în Uniunea Europeană, Comisia a subliniat necesitatea unei analize atente asupra abordării normative corespunzătoare, în special pentru a stabili dacă pentru sectorul sau problema în cauză este preferabilă legiferarea sau ar trebui avute în vedere soluții alternative, cum ar fi coreglementarea sau autoreglementarea. În plus, experiența a relevat faptul că atât instrumentele de coreglementare, cât și cele de autoreglementare, puse în aplicare în conformitate cu diversele tradiții juridice ale statelor membre, pot avea un rol important în asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorului. Măsurile destinate să asigure îndeplinirea obiectivelor de interes public în sectorul noilor servicii mass-media audiovizuale sunt mult mai eficiente dacă sunt luate cu sprijinul activ al furnizorilor de servicii înșiși.

Astfel, autoreglementarea constituie un tip de inițiativă voluntară care permite operatorilor economici, partenerilor sociali, organizațiilor sau asociațiilor neguvernamentale să adopte orientări comune între ele și pentru ele. Statele membre ar trebui să recunoască, în conformitate cu diversele tradiții juridice proprii, rolul pe care o autoreglementare eficientă îl poate avea ca instrument complementar față de mecanismele legislative, judiciare și/sau administrative instituite, precum și contribuția utilă a acestora la îndeplinirea obiectivelor prezentei directive. Cu toate acestea, deși ar putea constitui o metodă complementară de punere în aplicare a

anumitor dispoziții ale prezentei directive, autoreglementarea nu ar trebui să constituie un înlocuitor pentru obligațiile legiuitorului național.

Coreglementarea asigură, în forma sa minimală, o „legătură juridică” între autoreglementare și legiuitorul național, în conformitate cu tradițiile juridice ale statelor membre. Coreglementarea ar trebui să permită posibilitatea intervenției statului în cazul neîndeplinirii obiectivelor sale. Fără a aduce atingere obligațiilor formale ale statelor membre cu privire la transpunere, prezenta directivă încurajează utilizarea coreglementării și autoreglementării. Aceasta nu ar trebui să constituie o obligație a statelor membre de a institui regimuri de coreglementare și/sau autoreglementare și nicio întreprindere sau un pericol pentru actualele inițiative de coreglementare sau autoreglementare care au fost deja instituite în cadrul statelor membre și care funcționează în mod eficace.

(37) „Educația în domeniul mass-media” vizează aptitudinile, cunoștințele și înțelegerea care permit consumatorilor să utilizeze mass-media în mod eficient și în condiții de siguranță. Persoanele cu educație în domeniul mass-media pot să efectueze alegeri informate, să înțeleagă natura conținutului și a serviciilor și să profite de întreaga gamă de oportunități oferite de noile tehnologii de comunicație. Aceste persoane sunt în mai mare măsură capabile să se protejeze, atât pe sine, cât și pe familiile lor, față de materialele dăunătoare sau ofensatoare. Prin urmare, ar trebui promovată dezvoltarea educației în domeniul mass-media în toate categoriile sociale, și evoluția acesteia ar trebui urmărită îndeaproape.

Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind protecția minorilor și a demnității umane, precum și dreptul la replică în legătură cu competitivitatea industriei europene de servicii de informare audiovizuale și on-line ⁽²⁾ include deja o serie de măsuri posibile pentru promovarea educației în domeniul mass-media, cum ar fi, de exemplu, formarea continuă a profesorilor și a formatorilor, formarea specifică în domeniul internetului destinată copiilor încă de la vârste foarte mici, inclusiv organizarea de sesiuni deschise pentru părinți sau de campanii naționale destinate cetățenilor, care implică toate mediile de comunicații, pentru a furniza informații asupra utilizării responsabile a Internetului.

(38) Stațiile de emisie pot achiziționa drepturi exclusive de emisie pentru transmisia TV de evenimente de mare interes pentru public. Cu toate acestea, este esențială promovarea pluralismului prin diversitatea producțiilor și a programelor de știri în cadrul Uniunii Europene, precum și respectarea principiilor recunoscute la articolul 11 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene.

⁽¹⁾ Cazul C-355/98 Comisia/Belgia, Rec. 2000 I, p. 1221, punctul 28; Cazul C-348/96 Calfa, Rec. 1999 I, p. 11, punctul 23.

⁽²⁾ JO L 378, 27.12.2006, p. 72.

(39) Pentru garantarea libertății fundamentale de a primi informații și a protecției depline și corespunzătoare a intereselor telespectatorilor din Uniunea Europeană, posturile emițătoare care exercită drepturi exclusive de emisie pentru transmisia TV de evenimente de mare interes pentru public ar trebui să acorde altor posturi dreptul de a folosi scurte extrase pentru programele de știri generale în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, ținând seama în mod corespunzător de drepturile de exclusivitate. Condițiile respective ar trebui să fie comunicate în timp util înainte ca evenimentul de mare interes pentru public să aibă loc, astfel încât să se acorde celorlalți timp suficient pentru exercitarea dreptului respectiv. Orice emițător ar trebui să poată exercita acest drept și printr-un intermediar, care acționează în mod specific în numele său, de la caz la caz. Astfel de extrase pot fi folosite în transmisiuni difuzate pe întreg teritoriul UE de către orice post, inclusiv posturi cu specific sportiv, și nu ar trebui să depășească nouăzeci de secunde.

Dreptul de acces la astfel de extrase scurte ar trebui să se aplice pe baze transfrontaliere numai în cazul în care este necesar. Prin urmare, un emițător ar trebui să solicite mai întâi accesul de la un alt emițător stabilit în același stat membru și care a achiziționat drepturi exclusive asupra evenimentului de mare interes pentru public.

Noțiunea de programe de știri generale nu ar trebui să acopere compilarea de scurte extrase în programele cu scop de divertisment.

Principiul țării de origine ar trebui să se aplice atât pentru accesul, cât și pentru transmisia extraselor scurte. În cazuri transfrontaliere, acest lucru înseamnă că diferitele legislații ar trebui să se aplice în mod succesiv. În primul rând, pentru accesul la extrasele scurte, ar trebui să se aplice legislația statului membru în care își are sediul emițătorul care furnizează semnalul inițial (respectiv cel care acordă accesul). Acesta este, de obicei, statul membru în care are loc evenimentul în cauză. În cazul în care un stat membru a instituit un sistem echivalent de acces la evenimentul în cauză, legislația statului membru respectiv ar trebui să se aplice pentru toate situațiile. În al doilea rând, pentru transmisia extraselor scurte ar trebui să se aplice legislația statului membru în care își are sediul emițătorul care transmite respectivele extrase scurte.

(40) Cerințele prezentei directive privind accesul la evenimente de mare interes pentru public pentru scurte reportaje de știri nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională⁽¹⁾ și convențiilor internaționale relevante în domeniul drepturilor de autor și al drepturilor conexe. Statele membre ar trebui să faciliteze accesul la evenimente de mare interes pentru public acordând acces la semnalul emițătorului în sensul prezentei directive. Cu toate acestea, statele membre pot alege alte mijloace echivalente în sensul prezentei directive.

Astfel de mijloace includ, printre altele, acordarea accesului la locul de desfășurare a acestor evenimente înainte de acordarea accesului la semnal. Emițătorii nu ar trebui să fie împiedicați să încheie contracte mai detaliate.

(41) Ar trebui să se asigure că practicile furnizorilor de servicii mass-media de a furniza programe televizate de știri cu transmisii în direct, ulterior transmisiei în direct, în modul la cerere pot continua fără a fi necesar să se personalizeze programul individual prin omiterea extraselor scurte. Această posibilitate ar trebui să fie restrânsă la furnizarea la cerere de programe televizate identice transmise de către același furnizor de servicii, astfel încât să nu poată fi utilizată pentru crearea de noi modele de afaceri la cerere pe bază de extrase scurte.

(42) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere sunt diferite de transmisiile de televiziune în ceea ce privește alegerea și controlul pe care le poate exercita utilizatorul, precum și în ceea ce privește impactul pe care îl au acestea asupra societății (?). Acest lucru justifică impunerea de norme mai puțin stricte asupra serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, care ar trebui să se supună doar normelor de bază prevăzute în prezenta directivă.

(43) Dat fiind natura specifică a serviciilor mass-media audiovizuale, în special impactul acestor servicii asupra modului în care se formează opinia publică, este esențial pentru utilizatori să cunoască exact persoana responsabilă pentru conținutul acestor servicii. Este, prin urmare, important ca statele membre să se asigure că utilizatorii beneficiază de acces simplu și direct în orice moment la informații privind furnizorul de servicii mass-media. Fiecare stat membru poate decide asupra detaliilor practice privind modul în care poate fi îndeplinit obiectivul menționat, fără a aduce atingere oricăror alte dispoziții relevante ale dreptului comunitar.

(44) Prezența conținutului dăunător în serviciile mass-media audiovizuale continuă să constituie o preocupare a legiuitorilor, a industriei media și a părinților. Vor exista, de asemenea, noi provocări, în special în legătură cu noi platforme și noi produse. Este, prin urmare, necesar să se introducă norme pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor, precum și a demnității umane în toate serviciile mass-media audiovizuale, inclusiv în comunicațiile audiovizuale comerciale.

(45) Măsurile luate pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și a demnității umane ar trebui să fie atent corelate cu dreptul fundamental la libertatea de expresie, astfel cum a fost stabilit în Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene. Scopul unor astfel de măsuri, cum ar fi utilizarea numerelor personale de identificare (coduri PIN), a sistemelor de filtrare sau a etichetării, ar trebui astfel să fie acela de a asigura un nivel adecvat de protecție a dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și a demnității umane, în special în ceea ce privește serviciile mass-media audiovizuale la cerere.

⁽¹⁾ JO L 167, 22.6.2001, p. 10.

⁽²⁾ A se vedea, de exemplu, cazul C-89/04, Mediakabel.

- Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică a recunoscut deja importanța sistemelor de filtrare și a etichetării și a inclus un număr de posibile măsuri în beneficiul minorilor, cum ar fi furnizarea în mod sistematic pentru utilizatori, atunci când se abonează la un furnizor de acces, a unui sistem de filtrare eficace, care poate fi actualizat și ușor de folosit, sau dotarea cu sisteme de filtrare automată a accesului la serviciile destinate în mod specific copiilor.
- (46) Furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția statelor membre ar trebui să fie supuși, în orice caz, interdicției diseminării pornografiei infantile în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului din 22 decembrie 2003 privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile ⁽¹⁾.
- (47) Niciuna dintre dispozițiile introduse prin prezenta directivă care privesc protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și protecția demnității umane nu impune cu necesitate punerea în aplicare a măsurilor luate pentru protejarea acestor interese prin verificarea prealabilă a serviciilor mass-media audiovizuale de către organisme publice.
- (48) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere pot fi considerate a avea potențialul de a înlocui parțial transmisiile de televiziune. În consecință, acestea ar trebui să promoveze, dacă este posibil, producția și distribuția de opere europene și să contribuie astfel în mod activ la promovarea diversității culturale. Un astfel de sprijin pentru producțiile europene ar putea, de exemplu, să ia forma unor contribuții financiare din partea acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, a acordării pentru operele europene a unui procent minim în cadrul cataloagelor video la cerere sau a prezentării sub o formă atractivă a operelor europene în cadrul ghidurilor electronice ale programelor. Ar fi important să se efectueze în mod periodic o reexaminare a aplicării dispozițiilor privind promovarea operelor europene de către servicii mass-media audiovizuale. În cadrul rapoartelor prevăzute în prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama, de asemenea, în special de contribuția financiară a acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, cota deținută de operele europene în cadrul catalogului de servicii mass-media audiovizuale și în cadrul consumului efectiv al utilizatorilor în ceea ce privește operele europene oferite de serviciile respective.
- (49) În definiția sintagmei „producători care sunt independenți de stațiile de emisie”, astfel cum este menționată la articolul 5 din Directiva 89/552/CEE, statele membre ar trebui să ia în considerare, în principal, criteriile cum ar fi proprietarii societății producătoare, volumul de programe furnizate aceleiași stații de emisie și titularii de drepturi secundare.
- (50) La punerea în aplicare a dispozițiilor articolului 4 din Directiva 89/552/CEE, statele membre ar trebui să încurajeze stațiile de emisie să includă un procent corespunzător de coproducții europene sau de producții europene de origine străină.
- (51) Este important să se asigure transmisia producțiilor cinematografice în perioade stabilite de comun acord între titularii drepturilor de difuzare și furnizorii de servicii mass-media.
- (52) Disponibilitatea serviciilor mass-media audiovizuale la cerere mărește posibilitatea de alegere a consumatorului. Astfel, nu se justifică și nu are sens din punct de vedere tehnic impunerea de norme detaliate care să reglementeze comunicațiile comerciale audiovizuale pentru serviciile mass-media audiovizuale la cerere. Cu toate acestea, toate comunicațiile comerciale audiovizuale ar trebui să respecte nu doar normele de identificare, ci și un set minim de norme calitative pentru îndeplinirea unor obiective clare de ordine publică.
- (53) Dreptul la replică este o cale de atac adecvată emisiunilor de televiziune și poate fi aplicat și în mediul on-line. Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică include deja orientările corespunzătoare pentru punerea în aplicare a unor măsuri în cadrul dreptului sau practicilor naționale, astfel încât să se asigure în suficientă măsură dreptul la replică sau alte căi de atac echivalente față de mass-media în format on-line.
- (54) Astfel cum a fost recunoscut de Comisie în cadrul Comunicării interpretative privind anumite aspecte ale dispozițiilor privind publicitatea din cadrul directivei „Televiziune fără frontiere” ⁽²⁾, dezvoltarea de noi tehnici de publicitate și de strategii inovative de comercializare a creat noi oportunități eficace pentru comunicații comerciale audiovizuale în serviciile tradiționale de emisie, permițându-le o concurență potențial mai bună într-un mediu echitabil cu inovațiile în domeniul serviciilor la cerere.
- (55) Evoluțiile în domeniul comercial și tehnologic oferă utilizatorilor o mai mare posibilitate de alegere și o mai mare responsabilitate în utilizarea serviciilor mass-media audiovizuale. Pentru a rămâne proporțională în raport cu obiectivele de interes general, reglementarea trebuie să permită un anumit grad de flexibilitate față de transmisiile de televiziune. Principiul separării ar trebui să fie limitat la publicitatea televizată și teleshopping, poziționarea produsului („product placement”) ar trebui permisă în anumite împrejurări, cu excepția cazului în care un stat membru decide altfel, iar anumite restricții cantitative ar trebui abrogate. Cu toate acestea, în cazurile în care poziționarea ia forma publicității mascate, aceasta trebuie interzisă. Principiul separării nu ar trebui să împiedice utilizarea de noi tehnici de publicitate.

⁽¹⁾ JO L 13, 20.1.2004, p. 44.

⁽²⁾ JO C 102, 28.4.2004, p. 2.

- (56) Pe lângă practicile acoperite de prezenta directivă, Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori ⁽¹⁾ se aplică în cazul practicilor comerciale neloiale, cum ar fi publicitatea înșelătoare și agresivă care apare în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale. În plus, întrucât Directiva 2003/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind armonizarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în materie de publicitate și sponsorizare în favoarea produselor din tutun ⁽²⁾, care interzice publicitatea și sponsorizarea pentru țigări și alte produse pe bază de tutun în presa scrisă, în cadrul serviciilor societății informaționale și al programelor radio, nu aduce atingere Directivei 89/552/CEE, având în vedere caracteristicile speciale ale serviciilor media audiovizuale, raportul dintre Directiva 2003/33/CE și Directiva 89/552/CEE ar trebui să rămână același după intrarea în vigoare a prezentei directive. Articolul 88 alineatul (1) din Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman ⁽³⁾, care interzice publicitatea destinată publicului larg pentru anumite medicamente, se aplică, astfel cum se prevede la alineatul (5) al articolului respectiv, fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 14 din Directiva 89/552/CEE. Raportul dintre Directiva 2001/83/CE și Directiva 89/552/CEE ar trebui să rămână același după intrarea în vigoare a prezentei directive. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 1924/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare ⁽⁴⁾.
- (57) Având în vedere posibilitățile sporite de care dispun telespectatorii pentru a evita publicitatea prin utilizarea de noi tehnologii, cum ar fi aparatele digitale personale de înregistrare video și o mai mare posibilitate de alegere a posturilor, nu se mai justifică o reglementare detaliată asupra introducerii de spoturi publicitare în scopul protecției telespectatorilor. Prezenta directivă nu ar trebui să crească volumul orar de publicitate admisă, ci ar trebui să acorde o flexibilitate emițătorilor față de introducerea acesteia acolo unde nu prejudiciază în mod nejustificat integritatea programelor.
- (58) Prezenta directivă este destinată să garanteze caracterul specific al televiziunii europene, care favorizează introducerea publicității între programe, limitând astfel posibilele întreruperi ale operelor cinematografice și ale filmelor realizate pentru televiziune, precum și întreruperi ale anumitor categorii de programe care necesită în continuare o protecție specială.
- (59) Limitarea care a existat cu privire la cantitatea zilnică de publicitate televizată a fost în mare parte teoretică. Limita pe oră este mai importantă, deoarece se aplică și pentru intervalele orare de maximă audiență. Prin urmare, limita pe zi ar trebui abrogată, iar limita pe oră, menținută pentru publicitatea televizată și spoturile de teleshopping. Restricțiile cantitative asupra timpului rezervat pentru teleshopping sau publicitate nu par să mai fie justificate, dată fiind posibilitatea crescută de alegere a consumatorului. Cu toate acestea, rămâne aplicabilă limita de 20 % pentru spoturile publicitare și de teleshopping pe oră. Noțiunea de spot publicitar de televiziune trebuie să fie înțeleasă ca publicitate televizată în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 89/552/CEE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă, cu o durată ce nu depășește douăsprezece minute.
- (60) Comunicațiile comerciale audiovizuale mascate (publicitatea mascată) sunt o practică interzisă de prezenta directivă, dat fiind efectul negativ al acestora asupra consumatorilor. Interzicerea comunicațiilor comerciale audiovizuale mascate nu ar trebui să includă și poziționarea legitimă de produse prevăzută în cadrul prezentei directive, în cazul căreia telespectatorul este informat în mod corespunzător asupra existenței unei poziționări de produs. Acest lucru se poate realiza prin semnalarea poziționării produsului în cadrul unui anumit program, de exemplu, prin intermediul unei sigle neutre.
- (61) Poziționarea de produse este o realitate în operele cinematografice și audiovizuale realizate pentru televiziune, dar statele membre reglementează în mod diferit această practică. În vederea asigurării unui mediu concurențial echitabil și a sporirii, în acest mod, a competitivității industriei media europene, este necesară adoptarea de norme privind poziționarea de produse. Definiția poziționării de produse introdusă prin prezenta directivă ar trebui să acopere orice formă de comunicații comerciale audiovizuale constând în includerea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia sau menționarea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia, astfel încât acesta să fie prezentat în cadrul unui program, în schimbul unei plăți sau retribuții similare. Furnizarea de bunuri sau servicii cu titlu gratuit, cum ar fi recuzita sau premiile, ar trebui considerate drept cazuri de poziționare de produse numai dacă valoarea bunurilor sau a serviciilor implicate este semnificativă. Poziționarea de produse ar trebui să se supună aceluiași norme și restricții calitative care se aplică și în cazul comunicațiilor audiovizuale comerciale. Criteriul decisiv care face distincția între sponsorizare și poziționare de produse este faptul că, în cazul poziționării de produse, trimiterea la un produs este înglobată în acțiunea unui program, motiv pentru care, în definiția de la articolul 1 litera (m) din Directiva 89/552/CEE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă, este cuprinsă sintagma „în cadrul”. Pe de altă parte, menționarea sponsorului poate avea loc pe parcursul unui program, dar nu face parte din subiect.
- (62) Poziționarea de produse ar trebui, în principiu, să fie interzisă. Cu toate acestea, sunt acceptabile derogări pentru anumite genuri de programe, pe baza unei liste pozitive. Ar trebui acordată statelor membre opțiunea de retragere de la aceste derogări, în totalitate sau parțial, de exemplu, prin permiterea poziționării de produse doar în programele care nu au fost produse exclusiv în statul membru respectiv.

⁽¹⁾ JO L 149, 11.6.2005, p. 22.

⁽²⁾ JO L 152, 20.6.2003, p. 16.

⁽³⁾ JO L 311, 28.11.2001, p. 67. Directivă modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1901/2006 (JO L 378, 27.12.2006, p. 1).

⁽⁴⁾ JO L 404, 30.12.2006, p. 9.

(63) Mai mult, sponsorizarea și poziționarea de produse ar trebui să fie interzise în cazul în care influențează conținutul programelor în asemenea măsură, încât să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media. Aceasta este situația în ceea ce privește poziționarea tematică.

(64) Dreptul persoanelor cu handicap și al persoanelor în vârstă de a participa și de a se integra în viața socială și culturală a Comunității este legat în mod indisolubil de furnizarea de servicii media audiovizuale accesibile. Modalitățile de realizare a accesibilizării includ, fără a se limita la acestea, limbajul semnelor, subtitrarea, audiodescrierea și navigarea prin meniuri care pot fi înțelese ușor.

(65) În conformitate cu obligațiile ce le revin statelor membre prin tratat, acestea sunt responsabile pentru transpunerea și punerea în aplicare efectivă a prezentei directive. Statele membre au libertatea de a alege instrumentele potrivite în conformitate cu propriile tradiții juridice și structuri stabilite și, în special, să își organizeze propriile organisme independente de reglementare pentru a putea pune în aplicare prezenta directivă în mod imparțial și transparent. Mai precis, instrumentele alese de către statele membre ar trebui să contribuie la promovarea pluralismului mass-media.

(66) Este necesară o strânsă cooperare între organismele de reglementare competente ale statelor membre și Comisie pentru a asigura aplicarea corectă a prezentei directive. De asemenea, este deosebit de importantă o strânsă cooperare între statele membre și între organismele de reglementare ale statelor membre cu privire la impactul pe care emițătorii având sediul într-un stat membru îl pot avea asupra unui alt stat membru. În cazul în care dreptul național prevede proceduri de eliberare a licențelor și dacă sunt vizate mai multe state membre, este de preferat să se realizeze contacte între organismele de reglementare respective înainte de eliberarea unor astfel de licențe. Cooperarea respectivă ar trebui să acopere toate domeniile reglementate prin Directiva 89/552/CEE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă, în special articolele 2, 2a și 3 din directiva respectivă.

(67) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume instituirea unui spațiu fără frontiere interne pentru serviciile mass-media audiovizuale, asigurându-se totodată un nivel ridicat de protecție a obiectivelor de interes general, în special protecția minorilor și a demnității umane, precum și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(68) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional pentru o mai bună legiferare⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, atât în interes propriu, cât și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, în măsura posibilă, corespondența dintre dispozițiile prezentei directive și măsurile naționale de transpunere și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 89/552/CEE se modifică după cum urmează:

1. Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Directiva 89/552/CEE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau norme administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale)”.

2. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

În sensul prezentei directive:

(a) prin «serviciu mass-media audiovizual» se înțelege:

— un serviciu, astfel cum este definit la articolele 49 și 50 din tratat, care se află sub responsabilitatea editorială a unui furnizor de servicii mass-media și al cărui scop principal este furnizarea de programe în scop informativ, de divertisment sau educativ, pentru publicul larg, prin rețele de comunicații electronice în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE. Un astfel de serviciu media audiovizual este fie o transmisie de televiziune, astfel cum este definită la litera (e) din prezentul articol, fie un serviciu mass-media audiovizual la cerere, astfel cum este definit la litera (g) din prezentul articol;

și/sau

— comunicații comerciale audiovizuale;

(b) prin «program» se înțelege un ansamblu de imagini în mișcare cu sau fără sunet care constituie un articol individual în cadrul unei grile sau al unui catalog realizat de un furnizor de servicii mass-media și care este comparabil ca formă și conținut cu forma și conținutul transmisiilor de televiziune. Se pot enumera drept exemple de programe următoarele: filme artistice de lung metraj, transmisiile sportive, comedii de situație, documentare, programe pentru copii și piese de teatru;

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

- (c) prin «responsabilitate editorială» se înțelege exercitarea unui control efectiv asupra selecționării programelor și asupra organizării acestora fie într-o grilă cronologică, în cazul transmisiilor de televiziune, fie într-un catalog, în cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere. Responsabilitatea editorială nu implică în mod necesar o răspundere juridică în conformitate cu dreptul național pentru conținutul serviciilor furnizate;
- (d) prin «furnizor de servicii mass-media» se înțelege persoana fizică sau juridică având responsabilitate editorială pentru alegerea conținutului audiovizual al serviciului mass-media audiovizual și care stabilește modul de organizare a acestuia;
- (e) prin «transmisie de televiziune» sau «difuzare de televiziune» (adică un serviciu mass-media audiovizual liniar) se înțelege un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea simultană de programe pe baza unei grile de programe;
- (f) prin «stație de emisie» se înțelege un furnizor de servicii mass-media în domeniul transmisiilor de televiziune;
- (g) prin «serviciu mass-media audiovizual la cerere» (adică un serviciu mass-media audiovizual neliniar) se înțelege un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea de programe la momentul ales de utilizator și la cererea individuală a acestuia, pe baza unui catalog de programe selecționate de furnizorul de servicii mass-media;
- (h) prin «comunicație comercială audiovizuală» se înțelege imaginea cu sau fără sunet care este destinată să promoveze, direct sau indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei persoane fizice sau juridice care desfășoară o activitate economică. Imaginile respective însoțesc sau sunt incluse într-un program în schimbul unei plăți sau retribuții similare sau în scopul autopromovării. Formele de comunicații comerciale audiovizuale includ, printre altele, publicitatea televizată, sponsorizarea, teleshopping și poziționarea de produse;
- (i) prin «publicitatea televizată» se înțelege orice formă de anunț difuzat fie în schimbul unei plăți, fie al unei retribuții similare sau difuzat în scopuri autopromotionale de către o întreprindere publică sau privată sau de către o persoană fizică în legătură cu o activitate comercială, ramură de activitate, meserie sau profesie pentru a promova furnizarea de bunuri și servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;
- (j) prin «comunicație audiovizuală cu conținut comercial mascat» se înțelege reprezentarea prin cuvinte sau imagini a bunurilor, a serviciilor, a numelui, a mărcii sau a activităților unui producător de bunuri sau furnizor de servicii în cadrul programelor, în cazul în care o astfel de reprezentare este destinată de către furnizorul de servicii mass-media unor scopuri publicitare și poate induce în eroare publicul cu privire la natura sa. Astfel de reprezentări se consideră intenționate mai ales atunci când se fac în schimbul unei plăți sau al unei retribuții similare;
- (k) prin «sponsorizare» se înțelege orice contribuție a unei întreprinderi publice sau private sau a unei persoane fizice neangajate în activități de furnizare de servicii mass-media audiovizuale sau în realizarea de opere audiovizuale, la finanțarea de servicii sau programe mass-media audiovizuale în vederea promovării numelui, a mărcii, a imaginii, a activității sau a produselor proprii;
- (l) prin «teleshopping» se înțelege oferta directă transmisă publicului în vederea furnizării de bunuri sau servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;
- (m) prin «poziționare» se înțelege orice formă de comunicații comerciale audiovizuale constând în includerea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia sau menționarea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia, astfel încât acesta să fie prezentat în cadrul unui program, în schimbul unei plăți sau retribuții similare;
- (n) (i) prin «opere europene» se înțelege:
- opere provenind din statele membre;
 - opere provenind din state europene terțe – părți la Convenția europeană a Consiliului Europei privind televiziunea transfrontalieră și care îndeplinesc condițiile de la punctul (ii);
 - opere coproduse în cadrul unor acorduri privind sectorul audiovizual încheiate între Comunitate și state terțe și care îndeplinesc condițiile prevăzute în fiecare dintre acordurile respective;
 - dispozițiile de la a doua și a treia liniuță de mai sus se aplică numai în cazul operelor provenind din statele membre care nu fac obiectul unor măsuri discriminatorii în țările terțe în cauză;

(ii) operele menționate la prima și a doua liniuță de la punctul (i) sunt opere realizate în cea mai mare parte cu contribuția unor autori și personal, rezidenți într-unul sau mai multe dintre statele menționate la prima și a doua liniuță de la punctul (i), cu condiția ca acestea să îndeplinească una dintre următoarele trei condiții:

— sunt realizate de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective; sau

— producția operelor este supervizată și controlată efectiv de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective; sau

— contribuția coproducătorilor din statele respective la costurile totale ale coproducției este preponderentă, iar coproducția nu este controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara statelor respective;

(iii) operele care nu sunt opere europene în sensul punctului (i), dar care sunt realizate în cadrul unor tratate bilaterale de coproducție încheiate între state membre și țări terțe, sunt considerate ca fiind opere europene, cu condiția ca un procent majoritar din totalul costurilor de producție să fie acoperit de către coproducătorii din Comunitate și ca producția să nu fie controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara teritoriului statelor membre.”

3. Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 2

(1) Fiecare stat membru se asigură că toate serviciile mass-media audiovizuale transmise de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția sa respectă normele sistemului juridic aplicabil serviciilor mass-media audiovizuale destinate publicului din statul membru respectiv.

(2) În sensul prezentei directive, furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția unui stat membru sunt cei care:

(a) sunt stabiliți în statul membru respectiv, în conformitate cu alineatul (3);

(b) intră sub incidența alineatului (4).

(3) În sensul prezentei directive, un furnizor de servicii mass-media este considerat ca fiind stabilit într-un stat membru în următoarele cazuri:

(a) furnizorul de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau în statul membru respectiv;

(b) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un alt stat membru, furnizorul se consideră ca fiind stabilit în statul membru în care își desfășoară activitatea o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale își desfășoară activitatea în fiecare dintre statele membre respective, furnizorul de servicii mass-media se consideră a fi stabilit în statul membru în care are sediul principal. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale nu își desfășoară activitatea în niciunul dintre statele membre respective, furnizorul de servicii mass-media se consideră a fi stabilit în statul membru în care și-a început pentru prima oară activitatea, în conformitate cu dreptul statului membru respectiv, cu condiția să mențină o legătură stabilă și efectivă cu economia statului membru respectiv;

(c) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, dar deciziile privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un stat terț sau viceversa, acesta se consideră a fi stabilit în statul membru respectiv, cu condiția ca o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale să își desfășoare activitatea în respectivul stat membru.

(4) Furnizorii de servicii mass-media care nu intră sub incidența dispozițiilor alineatului (3) se consideră a se afla sub jurisdicția unui stat membru în următoarele cazuri:

(a) utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv;

(b) nu utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv, dar utilizează, cu toate acestea, o capacitate de satelit aparținând statului membru respectiv.

(5) În cazul în care nu se poate stabili statul membru competent în conformitate cu alineatele (3) și (4), statul membru competent se consideră acela în care este stabilit furnizorul de servicii mass-media, în sensul articolelor 43-48 din tratat.

(6) Prezenta directivă nu se aplică în cazul serviciilor media audiovizuale destinate exclusiv recepționării în state terțe și care nu sunt recepționate direct sau indirect cu echipamente standard de consum dintr-unul sau mai multe state membre.”

4. Articolul 2a se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre garantează libera recepționare și nu restricționează retransmisia serviciilor mass-media audiovizuale pe propriul teritoriu din alte state membre din motive care se încadrează în domeniile reglementate de prezenta directivă.”;

(b) la alineatul (2), teza introductivă și litera (a) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) În ceea ce privește transmisiile de televiziune, statele membre pot aplica provizoriu derogări de la alineatul (1), sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

(a) o transmisie de televiziune provenind dintr-un alt stat membru reprezintă o încălcare manifestă, serioasă și gravă a articolului 22 alineatul (1) sau (2) și/sau a articolului 3 litera (b);”;

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(4) În cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, statele membre pot adopta măsuri derogatorii de la alineatul (1) în cazul unui anumit serviciu, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) măsurile sunt:

(i) necesare, dintr-unul din motivele următoare:

— ordine publică, în special prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea infracțiunilor, inclusiv protecția minorilor și lupta împotriva incitării la ură pe motiv de rasă, sex, religie sau naționalitate și împotriva încălcării demnității umane privind persoane fizice;

— protecția sănătății publice;

— securitatea publică, inclusiv protecția securității și apărării naționale;

— protecția consumatorilor, inclusiv a investitorilor;

(ii) luate împotriva unui serviciu mass-media audiovizual la cerere care aduce atingere obiectivelor menționate la punctul (i) sau care prezintă risc serios și grav de prejudiciere a acestor obiective;

(iii) proporționale cu aceste obiective;

(b) înainte de a lua măsurile respective și fără a aduce atingere procedurilor judiciare, inclusiv procedurilor preliminare și actelor desfășurate în cadrul anchetei penale, statul membru:

— a cerut statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii să ia măsuri, și acesta nu a luat măsuri sau măsurile luate au fost inadecvate;

— a notificat Comisiei și statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii intenția de a lua astfel de măsuri.

(5) Statele membre pot deroga, în cazuri de urgență, de la condițiile prevăzute la alineatul (4) litera (b). În acest caz, măsurile sunt notificate Comisiei și statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii în cel mai scurt timp posibil, indicând motivul pentru care statul membru consideră că există o urgență.

(6) Fără a aduce atingere posibilității statului membru de a lua măsurile menționate la alineatele (4) și (5), Comisia examinează compatibilitatea măsurilor notificate cu dreptul comunitar, în cel mai scurt timp posibil. În cazul în care se ajunge la concluzia că măsurile sunt incompatibile cu dreptul comunitar, Comisia solicită statului membru în cauză să se abțină de la luarea măsurilor preconizate sau să înceteze de urgență aplicarea măsurilor în cauză.”

5. Articolul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 3

(1) Statele membre își păstrează libertatea de a solicita furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să respecte norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate de prezenta directivă, cu condiția ca normele respective să fie conforme cu normele dreptului comunitar.

(2) În cazurile în care un stat membru:

(a) și-a exercitat libertatea prevăzută la alineatul (1) pentru adoptarea de norme mai detaliate sau mai stricte de interes public general; și

(b) estimează că o stație de emisie aflată sub jurisdicția unui alt stat membru difuzează programe de televiziune care sunt adresate în întregime sau în majoritate teritoriului său,

statul membru în cauză poate contacta statul membru competent în vederea adoptării unei soluții satisfăcătoare pentru ambele părți față de orice probleme ridicate. La primirea unei cereri motivate din partea statului membru în cauză, statul membru de jurisdicție solicită stației de emisie să se conformeze normelor respective de interes public general. Statul membru de jurisdicție informează statul membru în cauză asupra rezultatelor obținute în urma cererii respective în termen de două luni. Orice stat membru poate invita comitetul de contact instituit la articolul 23a să examineze cazul.

(3) În cazul în care statul membru în cauză estimează că:

(a) rezultatele obținute prin aplicarea alineatului (2) nu sunt satisfăcătoare; și

(b) stația de emisie respectivă s-a stabilit în statul membru competent pentru a eluda normele mai stricte, în domeniile coordonate de prezenta directivă, care i s-ar

aplica în cazul în care s-ar fi stabilit pe teritoriul statului membru în cauză,

atunci statul membru în cauză poate adopta măsurile corespunzătoare față de stația de emisie în cauză.

Măsurile respective sunt necesare din punct de vedere obiectiv, sunt aplicate fără discriminare și sunt proporționale cu obiectivele pe care le urmăresc.

(4) Statele membre pot adopta măsuri în conformitate cu alineatul (3) numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) au comunicat Comisiei și statului membru în care este stabilită stația de emisie intenția de a lua măsurile respective, cu motivarea propriei evaluări; și

(b) Comisia a decis că măsurile sunt compatibile cu normele de drept comunitar, în special că evaluările efectuate de statul membru care ia aceste măsuri prevăzute la alineatele (2) și (3) sunt corect fundamentate.

(5) Comisia decide în termen de trei luni de la data notificării prevăzute la alineatul (4) litera (a). În cazul în care Comisia decide că măsurile sunt incompatibile cu dreptul comunitar, statul membru în cauză se abține de la luarea măsurilor propuse.

(6) Statele membre garantează, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului lor juridic, respectarea efectivă a dispozițiilor prezentei directive de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor.

(7) Statele membre încurajează strategiile de coreglementare și/sau autoreglementare la nivel național în domeniile coordonate de prezenta directivă în măsura în care sistemul lor juridic le permite. Strategiile respective trebuie să poată fi acceptate în majoritate de principalii factori interesați din statele membre în cauză și să prevadă modalități reale de executare.

(8) Directiva 2000/31/CE se aplică cu excepția dispozițiilor contrare ale prezentei directive. În caz de conflict între o dispoziție a Directivei 2000/31/CE și o dispoziție a prezentei directive, au prioritate dispozițiile prezentei directive, dacă nu se prevede altfel prin prezenta directivă.”

6. Articolul 3a se elimină.

7. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IIA

DISPOZIȚII APLICABILE TUTUROR SERVICIILOR MASS-MEDIA AUDIOVIZUALE

Articolul 3a

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor fac posibil accesul simplu, direct și permanent al destinatarilor unui serviciu cel puțin la următoarele informații:

- (a) numele furnizorului de servicii mass-media;
- (b) adresa geografică la care este stabilit furnizorul de servicii;
- (c) coordonatele furnizorului de servicii mass-media, inclusiv adresa de poștă electronică sau a site-ului la care acesta poate fi contactat rapid, în mod direct și efectiv;
- (d) dacă este cazul, organismele de reglementare sau de supraveghere competente.

Articolul 3b

Statele membre garantează prin mijloace corespunzătoare că serviciile mass-media audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor nu conțin incitări la ură pe criterii de rasă, sex, religie sau naționalitate.

Articolul 3c

Statele membre încurajează furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să asigure punerea treptată a serviciilor furnizate la dispoziția persoanelor cu deficiențe de vâz sau de auz.

Articolul 3d

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor nu transmit opere cinematografice în afara perioadelor convenite cu titularii de drepturi.

Articolul 3e

(1) Statele membre garantează că comunicațiile comerciale audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor îndeplinesc următoarele cerințe:

- (a) comunicațiile comerciale audiovizuale pot fi ușor recunoscute ca atare. Comunicațiile audiovizuale cu conținut comercial mascat sunt interzise;

(b) comunicațiile comerciale audiovizuale nu fac uz de tehnici subliminale;

(c) comunicațiile comerciale audiovizuale:

- (i) nu aduc atingere respectului demnității umane;
- (ii) nu includ și nu promovează orice discriminare bazată pe sex, origine rasială sau etnică, naționalitate, religie sau credință, handicap sau orientare sexuală;
- (iii) nu încurajează comportamente care dăunează sănătății și siguranței;
- (iv) nu încurajează comportamente care dăunează în mod flagrant protecției mediului;

(d) sunt interzise toate comunicațiile audiovizuale destinate comercializării țigărilor și a altor produse pe bază de tutun;

(e) comunicațiile audiovizuale destinate comercializării de băuturi alcoolice nu vizează în mod special minorii și nu încurajează consumul excesiv al băuturilor respective;

(f) sunt interzise comunicațiile audiovizuale destinate comercializării produselor medicamentoase și tratamentelor disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media;

(g) comunicațiile comerciale audiovizuale nu afectează negativ minorii din punct de vedere fizic sau moral. Prin urmare, acestea nu incită în mod direct minorii să cumpere un produs sau să angajeze un serviciu abuzând de lipsa de experiență sau credulitatea acestora, nu îi încurajează în mod direct să își convingă părinții sau alte persoane să cumpere bunurile sau serviciile cărora li se face publicitate, nu exploatează încrederea specială pe care minorii o au în propriii părinți, profesori sau alte persoane și de care fac dovadă minorii în mod nejustificat în situații periculoase.

(2) Statele membre și Comisia încurajează furnizorii de servicii mass-media să dezvolte coduri de conduită privind comunicațiile comerciale audiovizuale inadecvate care însoțesc programele pentru copii sau sunt incluse în acestea, privind mâncăruri și băuturi conținând substanțe nutritive și substanțe cu efect nutrițional sau fiziologic, cum ar fi, în special, cele cu un conținut bogat în grăsimi, acizi grași, sare/sodiu și zaharuri, care nu se recomandă a fi prezente într-o proporție considerabilă în dieta globală.

Articolul 3f

(1) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale care sunt sponsorizate trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

(a) conținutul, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu pot fi în nicio situație influențate într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;

(b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea de produse sau angajarea de servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;

(c) telespectatorii sunt informați clar cu privire la existența unui acord de sponsorizare. Programele sponsorizate trebuie să fie identificate cu precizie prin specificarea numelui, a siglei și/sau a oricărui alt simbol corespunzător sponsorului, cum ar fi mențiuni asupra produsului (produselor) sau serviciului (serviciilor) acestuia sau un semn distinctiv, prezentate în mod adecvat pentru astfel de programe, la începutul, în cuprinsul și/sau la sfârșitul acestora.

(2) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale nu sunt sponsorizate de întreprinderi al căror obiect de activitate principal îl constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și alte produse pe bază de tutun.

(3) Sponsorizarea serviciilor sau a programelor mass-media audiovizuale de către întreprinderi ale căror activități cuprind fabricarea sau vânzarea de produse medicamentoase și tratamente medicale poate promova numele și imaginea întreprinderii, dar nu poate promova anumite produse medicamentoase sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.

(4) Nu pot fi sponsorizate programele de știri și de actualități. Statele membre pot opta pentru interzicerea prezentării unei sigle de sponsorizare în timpul programelor pentru copii, în timpul documentarelor și al emisiunilor religioase.

Articolul 3g

(1) Poziționarea de produse este interzisă.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), poziționarea de produse este permisă, cu excepția cazului în care statul membru decide altfel:

— în operele cinematografice, filmele și seriile realizate pentru prezentarea în cadrul unor servicii mass-media audiovizuale, programele de sport și de divertisment; sau

— în cazul în care nu se efectuează o plată, ci doar se furnizează anumite bunuri sau servicii cu titlu gratuit, cum ar fi producția de elemente de recuzită sau premii, în vederea includerii acestora în program.

Derogarea prevăzută la prima liniuță nu se aplică în cazul programelor pentru copii.

Programele în care este cuprinsă o poziționare de produs trebuie să îndeplinească cel puțin următoarele cerințe:

(a) conținutul, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu este în nicio situație influențat într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;

(b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea sau închirierea de produse sau servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;

(c) nu scoate în mod exagerat în evidență produsul în cauză;

(d) telespectatorii sunt informați clar asupra existenței unei poziționări de produs. Programele în care sunt cuprinse poziționări de produse sunt identificate în mod corespunzător la început și la sfârșit, precum și la reluarea programului după o pauză publicitară, pentru evitarea oricărei confuzii din partea telespectatorului.

Prin excepție, statele membre pot opta pentru derogarea de la cerințele prevăzute la litera (d), cu condiția ca programul în cauză să nu fi fost nici produs, nici comandat de către furnizorul de servicii mass-media sau de o societate afiliată furnizorului de servicii mass-media.

(3) În orice caz, programele nu trebuie să cuprindă poziționări ale următoarelor produse:

— produse pe bază de tutun sau țigări sau pentru întreprinderi al căror obiect de activitate principal îl constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și alte produse pe bază de tutun; sau

— anumite produse medicamentoase sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.

(4) Dispozițiile alineatelor (1), (2) și (3) se aplică numai în cazul programelor produse după 19 decembrie 2009.”

8. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IIB

DISPOZIȚII APLICABILE EXCLUSIV SERVICIILOR MASS-MEDIA AUDIOVIZUALE LA CERERE

Articolul 3h

Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a garanta că serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor care ar putea afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor sunt puse la dispoziție numai de asemenea manieră, încât să se asigure că minorii nu pot vedea sau auzi, în mod normal, serviciile mass-media audiovizuale la cerere respective.

Articolul 3i

(1) Statele membre garantează promovarea de către serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor, dacă este posibil și cu mijloace corespunzătoare, a producției de opere europene și a accesului la acestea. O astfel de promovare ar putea consta, printre altele, în contribuția financiară a acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene sau în procentul și/sau ponderea deținute de operele europene în cadrul catalogului de programe oferite de serviciile mass-media audiovizuale la cerere respective.

(2) Statul membru prezintă rapoarte Comisiei, până cel mai târziu la 19 decembrie 2011 și, ulterior, la fiecare patru ani, asupra punerii în aplicare a alineatului (1).

(3) Pe baza informațiilor furnizate de către statele membre, precum și a unui studiu independent, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului rapoarte asupra punerii în aplicare a alineatului (1), având în vedere evoluția pieței și a tehnologiilor, precum și obiectivul diversității culturale.”

9. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IIC

DISPOZIȚII PRIVIND DREPTURILE DE EXCLUSIVITATE ȘI REPORTAJELE SCURTE DE ȘTIRI ÎN CADRUL TRANSMISIILOR DE TELEVIZIUNE

Articolul 3j

(1) Fiecare stat membru poate lua măsuri în conformitate cu dreptul comunitar pentru a garanta faptul că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, de asemenea manieră încât să prejudicieze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate la televiziunea gratuită. În cazul în care ia asemenea măsuri, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisii în direct parțiale sau în întregime sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisii integrale sau parțiale înregistrate.

(2) Statele membre notifică de îndată Comisiei orice măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de trei luni de la notificare, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu dreptul comunitar și le comunică celorlalte state membre. Comisia solicită avizul comitetului de contact instituit în temeiul articolului 23a. Comisia publică fără întârziere în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă consolidată a tuturor măsurilor luate de statele membre.

(3) Statele membre trebuie să garanteze, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului juridic propriu, că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile de exclusivitate achiziționate după data publicării prezentei directive de asemenea manieră, încât să priveze un procent semnificativ al publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către celălalt stat membru în conformitate cu dispozițiile alineatelor (1) și (2) prin intermediul unor transmisii la televiziunea gratuită, în direct, parțial sau integral, sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective de interes public, prin transmisii înregistrate, integral sau parțial, după cum a fost stabilit de către acel alt stat membru în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 3k

(1) Statele membre asigură accesul oricărui emițător stabilit în spațiul comunitar, în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, la evenimente de mare interes pentru public transmise în exclusivitate de către un emițător aflat sub jurisdicția lor, în scopul realizării de reportaje scurte de știri.

- (2) Dacă o altă stație de emisie stabilită în același stat membru ca și stația de emisie care solicită acces a achiziționat drepturi de exclusivitate asupra evenimentului în cauză de mare interes pentru public, accesul se solicită stației respective de emisie.
- (3) Statele membre iau măsuri pentru garantarea unui astfel de acces prin asigurarea liberei alegeri pentru stațiile de emisie a unor scurte extrase din semnalul stației de emisie care efectuează transmisia, cu identificarea cel puțin a sursei, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din motive practice.
- (4) Ca alternativă la alineatul (3), statele membre pot stabili un sistem echivalent care să asigure accesul în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii prin alte mijloace.
- (5) Extrasele scurte respective sunt folosite numai în programele de știri generale și pot fi folosite în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere doar în cazul în care același program este oferit sub formă de înregistrare de către același furnizor de servicii mass-media.
- (6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(5), statele membre asigură definirea, în conformitate cu sistemele și practicile juridice proprii, a modalităților și condițiilor privind furnizarea extraselor scurte respective, în special a oricăror acorduri de compensare, a lungimii maxime a extraselor scurte și a limitelor de timp pentru transmisia acestora. În cazul în care se prevăd compensări, acestea nu depășesc costurile suplimentare generate direct de oferirea accesului.”
10. La articolul 4 alineatul (1), expresia „în sensul articolului 6” se elimină.
11. Articolele 6 și 7 se elimină.
12. Titlul capitolului IV se înlocuiește cu următorul text:
- „PUBLICITATEA TELEVIZATĂ ȘI TELESHOPPING”.**
13. Articolul 10 se înlocuiește cu următorul text:
- „Articolul 10*
- (1) Publicitatea televizată și emisiunile de teleshopping trebuie să fie imediat identificabile ca atare și separate de conținutul editorial. Fără a aduce atingere utilizării de noi tehnici publicitare, se păstrează o separare prin mijloace optice și/sau acustice, și/sau spațiale între publicitatea televizată și teleshopping și, respectiv, celelalte părți ale programelor.
- (2) Constituie o excepție spoturile publicitare și de teleshopping izolate, altele decât în cadrul transmisiilor sportive.”
14. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:
- „Articolul 11*
- (1) Statele membre garantează că, în cazul în care publicitatea televizată și teleshoppingul sunt inserate în cursul programelor, nu este afectată integritatea programelor, luând în considerare pauzele naturale din cadrul programelor, durata și natura acestora, și nu sunt afectate drepturile titularilor de drepturi.
- (2) Transmisia filmelor realizate pentru televiziune (cu excepția comediilor de situație, a serialelor și a documentarelor), a operelor cinematografice și a programelor de știri poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute. Transmisia programelor pentru copii poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute, cu condiția ca durata prevăzută a programului să depășească 30 de minute. Nu este permisă inserarea de publicitate televizată sau de teleshopping în timpul serviciilor religioase.”
15. Articolele 12 și 13 se elimină.
16. La articolul 14, alineatul (1) se elimină.
17. Articolele 16 și 17 se elimină.
18. Articolul 18 se înlocuiește cu următorul text:
- „Articolul 18*
- (1) Proporția de spoturi publicitare televizate și spoturi de teleshopping dintr-un interval de 1 oră nu poate depăși 20 % (douăzeci la sută).
- (2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul anunțurilor difuzate de către emițător în legătură cu propriile sale programe și cu produsele auxiliare derivate direct din acestea, al anunțurilor de sponsorizare și al poziționărilor de produse.”
19. Articolul 18a se înlocuiește cu următorul text:
- „Articolul 18a*
- Ferestrele de difuzare consacrate emisiunilor de teleshopping trebuie să fie clar identificate ca atare prin mijloace optice și acustice și trebuie să aibă o durată minimă neîntreruptă de cincisprezece minute.”

20. Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

Dispozițiile prezentei directive se aplică, *mutadis mutandis*, în cazul posturilor de televiziune dedicate exclusiv publicității și emisiunilor de teleshopping, precum și posturilor de televiziune dedicate exclusiv autopromovării. Capitolul III, precum și articolul 11 și articolul 18 nu se aplică în cazul acestor canale.”

21. Articolul 19a se elimină.

22. Articolul 20 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 20

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 3, statele membre pot stabili, ținând cont în mod corespunzător de dreptul comunitar, alte condiții decât cele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) și articolul 18 cu privire la emisiunile de televiziune destinate exclusiv teritoriului național și care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, de către publicul dintr-unul sau mai multe alte state membre.”

23. Titlul capitolului V se înlocuiește cu următorul text:

„PROTECȚIA MINORILOR ÎN CADRUL TRANSMISIILOR DE TELEVIZIUNE”.

24. Articolele 22a și 22b se elimină.

25. Titlul capitolului VI se înlocuiește cu următorul text:

„DREPTUL LA REPLICĂ ÎN TRANSMISIILE DE TELEVIZIUNE”.

26. La articolul 23a alineatul (2), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) să faciliteze schimbul de informații între statele membre și Comisie privind situația și evoluția activității de reglementare a serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere politica Comunității în domeniul audiovizualului, precum și evoluțiile relevante din domeniul tehnic;”.

27. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL VIB

COOPERAREA ÎNTRE AUTORITĂȚILE DE REGLEMENTARE ALE STATELOR MEMBRE

Articolul 23b

Statele membre adoptă măsurile adecvate pentru a-și furniza reciproc și a furniza Comisiei informațiile necesare pentru aplicarea dispozițiilor prezentei directive,

în special ale articolelor 2, 2a și 3, în special prin intermediul organismelor lor independente de reglementare competente.”

28. Articolele 25 și 25a se elimină.

29. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

Nu mai târziu de 19 decembrie 2011 și, ulterior, la fiecare trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentei directive și, după caz, face propuneri suplimentare pentru a o adapta la evoluțiile din domeniul serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere în special evoluțiile tehnologice recente, competitivitatea în cadrul sectorului și nivelul de educație în domeniul mass-media în toate statele membre.

Raportul în cauză trebuie să conțină, de asemenea, o evaluare a aspectelor privind publicitatea televizată care însoțește programele pentru copii sau este inclusă în acestea și, în special, dacă normele cantitative și calitative cuprinse în prezenta directivă au asigurat nivelul necesar de protecție.”

Articolul 2

Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea între autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului ⁽¹⁾ se modifică după cum urmează:

— punctul 4 din anexa „Directive și Regulamente reglementate prin articolul 3 litera (a)” din respectivul regulament se înlocuiește cu următorul text:

„4. Directiva 89/552/CEE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la furnizarea serviciilor mass-media audiovizuale (Directiva privind serviciile mass-media audiovizuale) (*): articolele 3h și 3i și articolele 10-20. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2007/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului (**).

(*) JO L 298, 17.10.1989, p. 23.

(**) JO L 332, 18.12.2007, p. 27.”

Articolul 3

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și normele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 19 decembrie 2009. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceste dispoziții.

(1) JO L 364, 9.12.2004, p. 1. Regulament modificat prin Directiva 2005/29/CE.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere cu ocazia publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre transmit Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 4

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasburg, 11 decembrie 2007.

Pentru Parlamentul European

Președintele

H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu

Președintele

M. LOBO ANTUNES
